

сторін, не можна приготувати на скорі; але удержані армії на тім самім рівені буде вимагати знатних коштів. Однак ціла kwestія є вже вияснена засадничо і в осені мож. буде що-до неї сказати щонебудь рішучого.

Відтак серед великої уваги в палаті, заявив Сель, що парламентство стояло перед альтернативою, або заострити регуляції палати, щоби унеможливити всяку обструкцію, або рядити так безсторонно, щоби всяка обструкція стала безосновною. Він вибрав сю другу дорогу. Бесідник дякує всім провідникам опозиційних стонниць, іменню пос. Ціхйому, як голові людскої партії, а також Кошутови і Пальоніому за те, що признали, що від р. 1867. управа краю не була ніколи такою безсторонною, як тепер, а вибори ніколи не відбували ся без жадної преси, як під добу.

Панове не хочете пошанувати тепер волі більшости народу, мимо, що она проявляє ся свобідно. Всі хиби дадуть направити ся, лишень ніколи не можна надолужити нарушеня конституції або пониженя законів. Презес кабінету вкінці заявляє, що скидає з себе всяку відповідальність, коли поступаючи після засади: salus republicae suprema lex esto, буде мусів рядити поза закона мп. Осуд своєї діяльности оставляє народови. (Оклик еліен! на правниці і в центрі).

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Ірини; рим.-кат. Петра муч. — В четвер: руско-кат. Симеона, Акадія; рим.-кат. Катерини Сен.

— **На погорільці в Микулинцях** призначило намісництво крім уділених вже 500 К, ще 3.000 К.

— **Запомогу** на будову школи уділила кр. рада шкільна громадї Пядики в коломийськім окрузі.

— **Зелізняця Львів-Камінка-Стоянів.** Міністерство зелізняць зарядило перегляд траси проєктваної зелізняці льокальної Львів-Камінка-Стоянів і поручило намісництву у Львові, аби сей перегляд перевели староства у Львові, Жовкви і Камінці струм. та львівський магістрат.

— **Страйк проти горівки.** Польскі часовиси доносили недавно, що в Угерску, стрийского повіта, селяни радили над хліборобским страйком і порішили не страйкувати. В сій справі пишуть звідтам до «Шпегльонду», котрий перший помістив вістку про наради над страйком: Перед великодними святами завязало ся в Угерску пов. стрийского, брацтво тверезости, господарі, господні і молодці числом 50 осіб, зложили в церкві обіт цілковитої повздерживости від усіх спиртусових напоїв, а тепер до брацтва ще

більше пристає. Се дало причину якомусь прихильникови проінації зробити фальшивий донос до властей, що Угерчани задумують устроїти робітничий страйк, а в кілька днів пізніше написав до «Шпегльонду» ч. 87, що робітники за впливом старости від страйку відступили. Се чиста лож, бо Угерчани над страйком не радили, страйкувати не наміряли, аві староста на нікого не впливав. Если брацтво тверезости можна би назвати страйком против спиртусових напоїв, то антиалкоголічний страйк був задуманий, вже переведений і вповні удав ся в користь громади.

— **Рускі білети на зелізняцях.** З Красного жалують ся, що начальник тамошної стації на домагане подорожних о рускі білети зелізнячі, заявив, що таких білетів не має, а коли жадано книги зажалень, відповів з персердем, що й сего не має, та відсилав інтересовані сторони до дирекції зелізняць. — Рускі білети, як нас інформують, мають бути заведені аж від 1. мая с. р. і наша подорожуюча публіка повинна рішучо домагати ся руских білетів на всіх стаціях зелізнячих. Що до книги зажалень, то кожда стація обовязана мати сю книгу і на жадане предлагати єї сторонам, а дирекція зелізняць повинна пригадати се п. начальникови в Краснім та поучити єго, щоби поводив ся з сторонами чемнійше.

— **Віче нафтярів.** У Львові зібрало ся оноді около 180 дрібних продуцентів нафти с. є тих, що на невеличких теренах копають киплячку, або є властителями малих теренів нафтових, на яких инші експлуатують нафту, а властителям дають лише якусь часть доходу. Предметом наради віча була справа наміреної міністерством рільництва реформи гірничих приписів. Після сеї реформи має ся обмежити верченє шибів, аби зменшити небезпеченство пожарів в копальнях нафти і запобігти гіперпродукції нафти. На згаданім вічу мав реферат др. Ольшевський, в яким доказував, що кожда зміна обовязуючих тепер приписів гірничо-поліційних з р. 1886 і 1898 що-до віддаленя шибів була би нарушенем права власности, застереженого загальним нафтовим законом з 1884. р. Після гадки референта причина послідних пожарів в Бориславі не лежить в тім, що шибі стоять густо побіч себе, але в чім иншій. Також надмір викопаної киплячки не є наслідком сего, що шибі за густо стоять. Референт поставив отже внесене, аби вічевий комітет разом з крайним товариством нафтовим звернув ся до правительства з прошенем, аби висліди комісії, яка має з рамени міністерства рільництва перевести досліди в копальнях нафти, послужили лише за вступний материал до дискусії на сю тему, а остаточно виготовленє гірничо-поліційних приписів має ся поручити окремії анкеті, зложеної з нафтярів і знатоків сеї справи. Сю резолюцію ухвалено і тим покінчено наради.

— **З Тернопоя** доносять, що на місце помершого д-ра Лучаківського має стати посадиком міста п. Людвик Пунчерт, властитель готелю, а єго заступником має бути п. Маріян Крижановський.

— **Крадіж в церкві.** З Сокаля доносять, що онодішної ночі обкрадено тамошну церкву. Злодій виломав двері від захристії і забрав з церкви річній вартости до 2.000 К. Злодій поотвирав всі скрині і повимітував на землю все, що в них було. Видко, шукав грошей і дороговцінностей. Однак на щастє теперішній адміністратор парохії переніс всі дорогі монстранції і чаші до малої церкви з обави перед пожаром і злодіями. Злодія вислідила міска поліція, а є ним цегольняний робітник Андрій Кліновський, у котрого найдено часть крідених річій, закопаних в гною, і долото та сокиру, якими добув ся до церкви.

— **Судова розправа** проти б. касієра на стації Львів-Підзамче, Йосифа Тшціньского, що здефравдував був гроші і поїхав до Альжиру, а звідтам повернув добровільно до Львова, відбуде ся дня 26. мая с. р. перед львівским трибуналом присяжних судій.

— **Добра заміна.** В одній з каварень у Львові забрав хтось п. Вакови нову нагортку, в якій було 490 К, а лишив єму свою, розумієсь, стару і з порожними кишеними, а що найгірше, не зголосив ся досі в справі обміни нагортки.

— **Красва рада шкільна** іменувала заступниками учителів: Войтіха Словіка в гімназії в Тарнові і Арнольда Боіянда в реальній школі у Львові;

іменувала Андрія Крихмалюка, учителя муж. школи в Заліщиках, заст. учителя в муж. семінарії учительській в Тернополі;

іменувала в народних школах: Івана Домішевского управителем 5-кл. школи муж. в Скалаті; Ант. Якубаса учителем 6-кл. школи муж. в Мостисках; Івана Глушкевича і Стефана Татуха учителями 5-кл. школи в Судовій Вишні; Роз. Бетлеівну учит. 5-кл. шк. жіп. в Бжеску; Мар. Стефанова учителем 5-к. шк. муж. в Книгинній Гірці; Алекс. Гадовского учит. 4-кл. шк. в Устю сільнім; Марию Поповчаківну учит. 4-кл. шк. в Лішках; Анну Ковончанку учит. 3-кл. шк. в Рибній; — управителями шкіл 2-класових: Івана Голубовича в Завалю, Йосифа Ронка в Греблі, Тому Богдаса в Гройцу, М. Снопка в Ланах; — учительками шкіл 2-кл.: Людвіку Енгльову в Журавиці, Ванду Залеску в Кольбушовій гор.; — учителями і учительками шкіл 1-кл.: Йосифа Касіяна в Ридодубах, Ізидора Слупецкого в Вербівці, Валерію Поправску в Ржаві, Анелю Зембовичівну в Збидньові, Ферд. Вятровского в Глоїниці, Волод. Федашову в Моранцях; Теофілія Млечка в Освці, Альб. Вирвінську в Локці гор., Бож. Янківну в Руці, Яна Шустакевича в Нисколизах, Мар. Пінкасівну в Курдванівці; перенесла учителів: Яна Фиду з Горлиць до Турки, Романа Юрчиньского з Тартакова до Мянковиць, Леоп. Меляновску з Верині до Роздоло, Марию Радльмессерівну з Фалькенберга до Сьвонтич гор., Йос. Бжозовского з Бринців загірних до Стрілків, Івана Шибиєса з Луковиці до Кланчан, Ем. Вонсовича з Кального до Розділович;

перенесла в стан супочинку: Льва Урбаньского учит. в Ряшові, Филиппу Шумску учит. в Старім Самборі.

К. Буссе.

У небо.

Діточі сні.

«Ах я цілком забула» сказала мала дівчинка й сумно похитала головою.

А малий хлопчик вложив палець в ніс, як то він видів нераз у свого батька й став думати з таким науруженем, що на його чоло висунуло ся безліч морщин.

— Але ми таки найдем його — потішав він — лише мусить стемніти ся. Преці бабуня все нам під вечір розказувала.

— Так, так, коли вже всі свати підуть, коли — вже. —

— Слухай! — скрикнула вона нагло, зірвала ся з лавочки, що аж єї коротка спідничка розвіялась. «Вже маю, вже маю!»

І світляти очима, зложивши руки, як то було єї звичаєм, зачала вона тихим співучим голосом:

„Як світ вєсь у сні спочиває — то сходять ангели з неба і взявшись за руки, гуляють весело по земській країні; а потім входять до хати і дітям добрим розносять усякі дарунки — й над ними при ліжочку кождім чувають“.

— Чувають... чувають — повторила вона звільна і надумуючись — вкінці перервала й мало-що не засоромилась. Тепер прийшов єї братчик у поміч і неначе млинове колесо лепетав дальше:

„А скоро заблєсне лиш ранок, у небо знова повертають і... там Богу службу справляють, за те дістають від Його і тіста солодкі і каву і коника з меду і цукорків і можуть собі вибирати зорі блискучі у змарах і з ними до схоцу ігратись.“

— Так се нич иншого, як комната. — перебила дівчинка. Не знати чи дуже велика?

— До тепер ще не знати, де вона находить ся, сказав хлопець задумчиво. Про се певно і бабуня забула.

— А може ще прийде, — й обоє разом скоро зачали говорити конєць.

„Чи й ви такі хочете бути? чи хочете з ними гуляти?“

— — — — —

„Як чємні й послушні будете тоді ви до неба дійдете“.

І тепер вже справді був конєць бабиної казки, і діти споглянули на себе великими очима. Кожде ще раз собі повторяло усе в памяти, так і сим разом на ніщо їм се здало ся.

— Коли будемо чємні й послушні, то певно знайдемо — а завтра раненько підемо шукати.

І на тім стало; а щоби покріпитись у своїй вірі, задумали вони зараз піти до свого сільного ліжочка, а по молитві зні словечком до себе не відзивались і твердо заснути.

— Може — потішав ся хлопець — найдемо тую дорогу у сні?

І так уложились вони до сну. Дівчинка обіймила своїми рученятами шию брата і придулилась до його головою, а єї русьві кучері

прислонили йому лице. А він... ще й у сні пошварив сьміючись: «Ген там у небо!»

Так, там хотіли вони дістатись. Коли ще жила добра бабуня, що в старій комоді, там в правім кутіку, все для них ховала кавалок тісточки, або гарного дублика, слухали вони що день в тихім напруженю всіляких гарних казок про любу «Бозю» та про ангеликів.

Ах як часто бажали вони також бути у небі! Тоді мали би вони крильця такі білі, блискучі, як срібні тарільчики!

І вони все про те питали бабуню, а вона — находила відповідь на все.

Там у небі не давали пляцка з рижом, бо сего маленька дівчинка в ніякий спосіб не могла їсти, лише все щось делікатного, прецінь ангелики все з Бозєю разом їдять.

Одного вечера, коли над великим лісом, в яким вони мешкали, зайснів червоный блєск заходячого сонця — гляділа бабуня тихо перед себе, потім положила обі свої руки на їх головки і поцілувала їх.

— Я мушу небаром відійти від вас — сказала вона — ген у небо — але я скажу Бозі, що ви були добрими дітьми.

Тоді вони сплеснули руками з утіхи, хоча їм і жаль було, що бабуня хоче від них відходити. Але хлопчик то був філософ і поспитав єї зараз.

— То і ти також будеш ангеликом бабуно?

Вона потакнула.

— Так мій добрий хлопче, думаю, що так буде.

— **Насип залізниці Львів-Самбір** усунувся — як доносили — на просторі 15 км. коло Конопків. Наслідком сего виключена можливість отворення сего шляху скорше як 1. жовтня с. р.

— **Брат убив брата.** Господар Алексій Каплан, в Полянах коло Грибова, викидав із стайні гній залізними гралями. В тій хвили коли він з великим розмахом викидав гній, надбиг его 15-літній брат Сидор, котрого він з такою силою ударив гралями в голову, що зубці аж кість ему пробрили і влізли в голову до мозку. Нещасливий хлопець згинув на місці. Суд в Новім Санчі узгодивши всі обставини вини обставини, засудив Алексія Каплана лиш на 7 днів арешту.

— **Про антисемітські розрухи в Кишеневі** в часі Великодних свят піше «Прав. Вестник»: Розрухи почалися грабленем жидівських крамів і домів і скоро прийняли знамена загальних розрухів. Мимо старани поліції і помочи відділів війська не можна було спинити розрухів. Гуртки мужиків переходили улицями і вибивали шибби та нищили жидівське майно. При тім вибито також шибби в кількох християнських домах. Другого дня розрухи повторилися в грізніший виді, бо прийшло до кровавих стріч з військом. Військо заступив камінням і револьверовими кулями, дало кілька разів салву. Того дня погубило 26 осіб, тяжко ранених було до 75, а легко ранених около 200. Наслідком розрухів заведено в Кишеневі і в околиці військовий стан.

— **Почтові ластівки.** Голуби визначають ся тим посеред всіх птахів, що завезені хоч в дуже далекі сторони, прилітають назад до свого родинного місця, коли лиш пустять ся їх в почтових цілях: прив'язує ся їм під крила маленькі і легонькі листи, а голуби переносять їх до свого родинного місця. Притім принесуть они вістку бес порівняня скорше, як кожда почта бо на годину роблять 70 кільом, і летять притім в простій лінії. В найновіших часах до того самого уживає ся ластівок. Они летять і скорше від голубів; бо аж 125 кільом. на год, і вище, так, що не легко їх встрілити і переняти письмо. До того яструбови трудніше зловити ластівку, як голуба.

— **Поживність і лікарське значінє меду** загалом не доцінює ся. Богато людей думає, що мід — се лиш ласоді, а на ділі становить він поживку вже з того згляду гідну порученя, що є дуже стравний. Мід перетравлює жолудок пчолои, а з людського переходить прямо в кров і ділає дуже зміцнюючо. Розуміє ся, що се дотичить меду чистого, не заправленого ріжними шкідливими примісками, як се водить ся по всіх більших містах, де є більший попит на мід, чим его достава. Нераз не має наш липневий або акацієвий мід нічо спільного з пчільним крім солодості та барви. Добрий свіжий мід становить також домашній лік в деяких недугах горла і грудий. Передовсім надає ся він для людей недокровних і слабовитих дітей, які замість пр. цукру до чаю, повинні уживати виключно меду. — Яке значінє має мід питний, про се мабуть буде злишним говорити, бо Русини вже здавна люблять потя-

гати медок. Оно мабуть було і ліше пити справдливий мід, чим залити ся палючою горівкою, у якій мацають сини Ізраїла ваино, тютюн, поміл, старі шкіри з виходження черевиків і многі інші різні смаковиті річи.

— **Сумна судьба дзєвникаря.** В Лондоні викликала загальне співчутє нечаяна смерть помершого в послідній нужді, славного перед кількома ще літами публіциста і воєнного кореспондента, Едварда Візетеллі. Дожив він заледви 56 літ, а кар'єра его була повна авантурничих пригод. Молодим дзєвникарем писав кореспонденції для New-York Times-а з французько-німецької війни і був свідком неодної борби; зловлений Баварцями яко шпігун, пересидів довгий час в в'язниці. По заключеню мира дістав ся на волю і виїхав до Марсїлії, де перебував підчас найзавзятіших борб комуни. Звідтам поїхав до Альжиру і боров ся в повстаню Кабилів. Через якийсь час був дзєвникарем в Німеччині, а опісля виїхав на Схід. Вступив до служби в полку Черкесів і брав участь в борбах під Ерзерум і Карсом. В грецькій повстаню і єгипетській війні був кореспондентом Standard-а. Найславійшим его ділом було віднайденє Станлея, котрий, як звісно, вибрав ся в цілі випуканя Еміна-паші і сам через якийсь час не давав звістки про себе. Візетеллі вислав передтим Станлея, віднайшов сего послідного в середній Африці, поборюючи прямо неімовірні перешкоди.

— **Редакторський клопіт.** В російській часописи «Дальній Восток» помістив хтось доволі їдку статю про жите «босяків» себто влоцюгів міста Владивостока. Небагом прийшов до редакції такий лист від одного із тих добродіїв: «Поважаний Пане Редактор! У Вашій часописи була поміщена статя п. з «Бездомні». Владивостокські босяки дійшли до думки, що она писана із таким знанєм подробиць нашого жита, що мусів єї писати хтось із нашого товариства. Підозріне о авторство впало на мене, а щоби мені відобрати на будуче охоту до писаня — ухвалили мене порядно випарити. В наслідок того виглядає мєє лице менше більше так що певно завидував би мені не один татуований Новозелянець. Остаточо — а се для мене найприкріше і невинєсиме — виключили мене камрати із свого товариства тож звертаю ся до Вас із умильною просьбою, обявіть в своїй часописи, що я не є автором висше наведеної статі, яка наробила мені тільки клопоту. А почував би ся я до ще більшої вдячності супроти Вас, як би Ви мені подали імя автора тої статі, щоби я міг віддати ему з процентом мій незаслужений а вже побранный гонорар!» Чи редактор схотів заслужити собі на вдячність того добродія — не знати.

— **Помер:** у Львові др. Володислав Яейнський, лікар грудних недуг, в 76. році жита.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залегlostий, бо будемо приневолєні застановити довжникам дальшу висилку часописи.

Наука, штука, література.

— **Концерт,** даний 27. цвітля п-ною Сальомеєю Крушельницкою в салі Льв. Фільгармонії в користь будови руско-народного театру у Львові, згромадив численно патріотичну руску публику місцеву і позальвівську. На салі бачили ми і деякі польські родини. Програма обіймала дві точки чисто-орхестральні, котрі під умною управою п. Челяньського виїшли знаменито. Виконаю імено увертюру до «Різдвяної ночі» Лисенка і третю часть з сінфонії (VI) Чайківського. Квартет смичковий, зложеній з умних плекателів компатної музики «Львівської консерваторії музичн. і», виконав — завдяки п-ну О. Бережницькому — з хорошою, дійсно артистичною прецизиєю *andante* з квартету A-dur Рішарда Штрауса, а наша землячка о світовій славі оперова prima donna, п-на С. Крушельницка, відсінївала крім арії з «Мефіста» Аріґа Бойта цілу вязанку пісень Лисенкових і народних пісень в тогож укладі, а надпрограмово ще Гріґа пісню Сольфейґи і один вальчик незвісного нам італійського композитора. П-ну С. Крушельницку почитала публіка зараз на вступі френетичними, невмовкаючими оплесками, а по відсінїваню Лисенкової пісні «Як би мені мамо наместо» піднесла їй в дарі не лише множество вінців і китиць, але просто засінвала єї цвітами, киданими з амфітеатру і з лож. Між вінцями і китцями були більші від: Руского театру, Бояна, Тов-а Котляревського, Клубу Русинок і Кружка українських дівчат. Овація ся, хоч скромна але щира, зневолила п-ну Сальомею до відсінї-

ваня «Дощика» Лисенкового і народної пісні «Ой ти місяцю-зоре, та зайді за комору». В арії з «Мефіста» як і в Гріґа тужливій пісні Сольфейґи розвинула наша артистка цілу красу свого кольоратурового артизму. Голос єї дрібними жемчугами западав в душі одушевлених слухачів, а гримкі оплески зневолили опять п-ну Крушельницку до відсінїваня кількох надпрограмових пісень («Зажурила ся удівонька», «Тихо Дунай воду несе», «А хто іде? Кум до куми» і т. д.) Чудно виїшла також в інтерпретації п-ни Крушельницкої Лисенкова пісня «Ой сама я одна». Артистка вложила мабуть в неї весь свій сум, що розривав єї серце по недавній тяжкій втраті свого батька. Коротко кажучи, п-на Крушельницка чарувала вчера всіх, що поснішив зложити свою лепту в користь будови руского in spe пристановища штуки. До артистичного пиру, який зготовила нам вчера наша «слава», не достроїв ся — на жаль — лише «Львівський Боян». Інституція ся, на котру перед літами поклали ми стілько всяких надій, стала вправді розсадником співу по краю, але сама находить ся в явній декаденції. Не робимо з сего заміту поодиноким личностям, що жертвують свої сили для удержаня сеї інституції на якій-такій уровені співочого товариства і тим дійсним членам товариства, що прикладають ся до двигненя інституції, але не можемо рівнодушно дивити ся на легковаженє публіки при хоральних продукциях, котрі від двох років просто компромітують «Львівського Бояна». Вправді вибір композиції Бородіна «Танець Половців» з опери «Князь Ігор» був не дуже щасливий — як взагалі Бородин не належить до лучших композиторів — але виконанє хоральне було ще зносне. За те Лисенкову ораторію «Бють пороги» просто скарикатуровано і то завдяки обєм солістам (басови і барітонови), котрим не доставало ні голосу ні уха. Публіка соромилась за ту пародію. В «Бояні» щось псує ся а час би взяти ся за его санацию. Н. В.

До удачі сего концерту причинив ся в значній мірі наш «Сокіл», котрий на вістку, що п. Крушельницка хоче дати концерт на будову руского театру, не оглядав ся на можливу свою страту, але замовлену на власний концерт салю віддав до диспозиції комітету.

— Репертуар Львівської Фільгармонії.

Нині ві вторник, 28. с. м.: не буде концерту.

В четвер, 30. с. м.: концерт на органах при співучасті Едварда Треґлера, кор. надв. органіста.

Телеграми.

Відень, 28. цвітня. Wiener Ztg. оголошує відручне письмо цісаря до кс. кардинала Грүші з желанями з нагоди 25-літнього ювілею его епископської діяльности, а 60-літнього ювілею его св'ященства. Монарх надав ювілятові брилянтові відзнаки до великої ленти ордеру Леопольда.

Відень, 28. цвітня. Цісар виїздить дня 6. мая на 2 тижні до Будапешту.

Відень, 28. цвітня. В парламентарних кругах числять ся з можливістю чеської обструкції вже на нинішнім засіданю державної ради. Однак се була би лише позірна обструкція, для зазначеня опозиції проти правительства.

Берно моравске, 28. цвітня. Німецька рада народна на Моравії заявила ся рішучо проти удержаня Північної залізниці і проти заснованя чеського університету в Берні.

Заґреб, 28. цвітня. Вчера прийшло ту до демонстрацій протимадарських. Демонстрували студенти.

Царгород, 28. цвітня. Розрухи на Балкані зростають, а ворохобники лучать ся в більші ватаги.

Марсїлія, 28. цвітня. Страйк портових робітників триває ще доси, бо не прийшло до згоди між ними а властителами кораблів.

Мадрит, 28. цвітня. При послідних виборах до Кортесів (рада державна) вибрано: 232 міністерияльних кандидатів, 70 ліберальних, 28 републиканів, 12 демократів, 7 карлістів, 6 катальоністів, 8 независимих і кількох послів з менших партій.

Префект Мадрита зголосив свою димісію. Також має уступити міністер внутрішних справ.

Так він не заспокоїв ся тим, покивав головкою і повагом сказав:

— Ні, там цілком нема таких старих ангеліків.

А також, коли почув, що там в горі стануть всі молодими, і тоді навіть се не перекопало його.

І справді бабуня небагом полишила їх. Вона пішла так тихо, що діти сего навіть і не зміркували. І вони плакали, бо не чули вже більше жадної казки, а були так цілком самі. Бо батько їх ходив все у великий бір і не приходив два-три дни до дому. І нині, коли вони знова почувлись так самотніми, опущеними, забажала маленька дівчинка піти до бабуні — там до неба.

Се преці не було так далеко, бо коли раз взяв їх батько на край ліса, виділи вони цілком докладно, де кінчалась земля, а де зачиналось небо.

Хлопець з утіхою згодив ся — та лиш не знали докладно дороги і длятого повтаряли собі все те, що їм бабуня про небо розказувала — шукали в тім вказівки.

Слїдуючого дня, заки ще проміня сонця продерлись крізь шибби до хати, збудилась дівчинка, протерла оченята і легко торкнула смачно св'ячого брата. А що йому тоді снилось, що він у небі, тому й думав, що се «Боян» так його за вухо тягне. Він перестрашив ся й зірвав ся, мов опарений.

(Дальше буде).

